

# Khi Đà Lạt Hết Mưa

Khi Đà Lạt hết mưa, em nhìn kia - hoa nở. Vì em mà hoa nhớ nở đúng mùa, thấy không?

Hoa, không phải hoa hồng mà hoa quỳ em ạ. Em - rừng cao, núi cả, anh là hoa trước em...

Mỗi lần anh nhìn lên em là trời bát ngát! Có đôi chim Hồng Lạc, bay kia, em ngó đi...

Chim bay về Ba Vì, chim bay về Tây Vực, chỗ nào cũng Non Nước, chỗ nào em cũng em...

Dân mình là Rồng Tiên...Em nhớ nhé, đừng quên có anh đang bên cạnh chỉ cho em lấp lánh nắng từng sợi tóc xanh...Ngàn xưa mộng mà thành, Lạc Long không ra biển...và đời không đau điếng những vết lưng ngựa hoang...

Hai đứa mình lang thang trên đồi vàng năm mới! Quỳ trước em anh đợi nụ cười em nở hoa...

\*

Hồi đó...không xưa xa, tôi trở về Đà Lạt. mơ giữa đời mất mát, nói với người...trong mơ!

Sao hồi đó xưa xa? Sao hồi đó xưa xa? Sao hồi đó xưa xa? Tôi bây giờ bao tuổi? Tôi và em, ai đuổi mình ra khỏi thời gian? Ra khỏi đâu, Việt Nam? Ra khỏi đâu, đại hải? Sao mình trong hải ngoại - Hải Ngoại Lệ Huyết Thư...sách của Phan Bội Châu viết hồi nao máu lệ...

Buồn...chan hòa như thế! Tôi đang quỳ Liên Khương, tôi đang quỳ cô đơn giữa đồi hoa đang nở!

Em mãi là nỗi nhớ, yêu em Tình Cối Hương! Tôi sẽ tới Lâm Viên bằng ai mây trắng nhỉ? Nước Non ngàn Thế Kỷ, có mấy mùa nắng vàng cho tôi về lang thang, cho người yêu tôi khóc?

**Trần Văn Lệ**

(\*) *Hải Ngoại Huyết Thư*, tên một cuốn sách của Phan Bội Châu viết hồi đầu Thế Kỷ XX từ Nhật trở về lại Đông Dương...